

Bohoslužby v Zábřeze 15.listopadu 2015

Mk 13,24-32

Milé sestry, milí bratři, podzimní rána se pomalu halí do mlhy, která se občas zdrží až do odpoledních hodin. Nastává ten pravý podzimní čas, který připomíná definitivní konec léta a ohlašuje brzký příchod zimy. Dny jsou už viditelně kratší, přibyla temnota. Ona již vlastně přibývá několik měsíců, ale tyto podzimní dny si to člověk více uvědomuje. V nitru tak začíná ožívat touha po návratu světla.

Atmosféra listopadových dní dobře vystihuje i to, co prožívali učedníci v čase, který je spíše nadějným předjařím, než sychravým podzimem. Text, který jsme dnes četli, předchází událostem velikonoce, tedy svátkům, které se pojí s jarem. Avšak mnohem víc než o vnější počasí jde o to, co odehrává v samotných učednících. Ježíš s nimi totiž začal mluvit o posledních dnech. Předznamenává tím, že se pomalu naplňuje jeho dílo, přijdou dny, kdy učedníci budou jako v temnotě, i když kolem nich svítí slunce a je bílý den. Možná s určitým chvěním, možná se strachem naslouchají jeho slovům a snad tajně doufají, že to je jen nějaká symbolika, že ve skutečnosti nic takového nepříjde, nebude to taková hrůza. To vlastně často prožíváme i my. Kolik se kolem nás vykresluje černých scénářů? Nebude na důchody, bude válka, nebude na personální fond, budou se rušit sbory. Přijdou války o vodu, změny se klima, bude víc přírodních katastrof. To vše dnes kolem nás zaznívá a nikdo si nechce moc připustit, že se to doopravdy stane. Co teprve pak Ježíšova slova o zatemnělém slunci, padání hvězd, ztrátě měsíční záře? Kdo by toho chtěl být osobním svědkem?

Je pozoruhodné, jak právě tyto události inspirují lidskou fantazii. Píší se knihy, točí se filmy o konci světa, zániku naší civilizace, o vládě chaosu. Je pozoruhodné, co všechno dokáže člověk ve svých obrazech vykreslit. Pravda, je to jen fantazie, nápady, představy nějakého člověka. Jenže ty představy mají velmi blízko k dnešnímu textu. Je pravdou, že nevíme, co nás čeká, co se všechno ještě může stát. Jedni mluví o tání ledovců a veliké záplavě, druzí o těch válkách, třetí o srážce s nějakým nebeským tělesem. Přes všechny náznaky důkazů, přes pravděpodobnost výpočtů, stále jsou to věci, které připadají člověku vzdálené. Ježíš ale o tak vzdálených věcech pro lidský život nemluví. Jeho slova jsou velice přítomná.

Když čteme o tom slunci, měsíci, hvězdách, nesmíme přehlédnout, že se také píše o

nebeských mocnostech. To ukazuje do jiné oblasti než jsou běžné fyzikální jevy. Slunce, měsíc a hvězdy mají své místo, a jejich setrvání na tomto místě je znakem trvání řádu. Vždyť Bůh jim toto místo dal. Stejně bychom to mohli vnímat i s těmi mocnostmi, silami. Nejde ani tak o božstva, ale spíše o pravidelnosti, zákonitosti, které dávají člověku pocit řádu, jako je třeba střídání fází měsíce, koloběh hvězd, ale třeba také příchody dešťů. To všechno jsou síly, které člověk vnímá a ví, že pravidla jejich působení jsou dána stvořitelem řádem. Ten se ale zachvěje. To ukazuje jen k jedinému. Stvoření se propadne do chaosu. Tím se zachvěje i lidský život ve svých jistotách a řádech.

Jistota lidského života se může zatřást nejen ve chvíli, kdy dojde k nějaké vesmírné katastrofě, ale také při mnoha událostech běžného života. Tak jako u těch učedníků. Jim se život otřásl v základech, když Ježíš umřel na kříži. Stalo se něco, co se vymklo představě řádu tohoto světa. Spravedlivý člověk, navíc takový, v němž byl rozpoznán Mesiáš, naděje Božího lidu, a skončí jako zločinec. Co to má znamenat? Jak tomu má člověk rozumět, jak se s tím vyrovnat? To skoro nejde, protože se otřásl to, na čem stál jeho život, oč se opíral. A tak se najednou chvějí nebesa, ztrácí zář slunce i měsíc, když do lidského života přichází ztráta blízkých, nesmyslné pronásledování, když je člověk svědkem toho, jak se relativizují jeho hodnoty, když má pocit, že svět přestává být místem, kde se cítí bezpečně. Kolik nenávisti, sobeckosti, kolik pýchy člověk najednou kolem sebe vidí? I to je něco, co otřásá jeho jistotami a možná i existencí.

Člověk se ocitne v situaci, která se zdá být neřešitelná. Stejně jako učedníci si nevěděli rady po Ježíšově ukřižování. Byl to šok, ze kterého se nedalo vzpamatovat, protože svět se v tu chvíli zhroutil. Už ani nebyly síly jej obnovovat. Ale v tu chvíli se objevuje znovu Ježíš. Je to jako když se náhle podzimní mlha rozplyne a objeví se modrá obloha a slunce. Proč ale právě v tuto chvíli uvidí člověk Ježíš přicházejícího na oblaku ve slávě a moci? Proč musí přicházet do temnoty, proč nepřijde ve světle? Je to jako otázka, proč musel Ježíš vystavit učedníky utrpení kříže, když svou vládu nad světem mohl prokázat i jinak? Možná nás ta otázka často napadá? Musí opravdu svět propadnout chaosu, aby našel naději v příchodu Božího Syna? Ježíšův příchod je vysvobozením, je radostí, která člověka zaplaví. Vzhlížíme k němu s nadějí. Proč vlastně s nadějí? Právě proto, že tento příchod je obnovou stvoření, návratem k tomu, co člověku znovu dává pokoj, dává jistotu jeho životní cestě. Proč ale ten zmatek a chaos před tím? Je vůbec dobré se na to ptát? Nebo to patří k tajemství Božích záměrů? Prostě Bůh svůj důvod má a my ho stejně nepochopíme.

On je to docela veliký kontrast, svět ve zmatku na jedné straně a příchod Božího Syna na té druhé. Upadnutí světa do toho zmatku můžeme vnímat jako ohlášení nevyhnutelné cesty, která začala už dávno lidským pádem v ráji a skončí jednou zmarem celého stvoření. Tak to mu zkrátka je. Člověk vzal věci do svých rukou, věřil snad, že sám vše přeci zvládne. Jenže přes všechny pokusy, snahy, nápady, jak tento svět zlepšit, nedaří se to. Naopak, stále více a více upadá do chaosu. Ono je to jako s těmi podzimními dny a růstem temnoty. Dny se začaly krátit

již na počátku léta. Kdo by ale na to myslel uprostřed prázdnin, že vlastně stále roste vliv tmy? Ono to dlouho není vidět, protože tma přichází v době, kdy už spíme, kdy už stejně světlo tolik nepotřebujeme. Zlomí se to ve chvíli jako je právě tato, když najednou člověk do tmy ráno vstává, když se stmívá sotva přijde z práce či ze školy. Ohlášené zatmění slunce, padání hvězd a chvění mocností je obraz světa bez Boha. Odmítnutí Božího řádu v lidském životě se dříve či později projeví právě tím, že upadne do chaosu, ztratí pevnou oporu, nebude vědět, co si sám se sebou počít. Stačí tak nenápadné odbočení z cesty Boží, které se dokonce zpočátku nemusí ani projevit, aby se nakonec všechno dostalo do onoho stavu rozvratu.

Ježíšem ohlášené útrapy jsou tedy nevyhnutelné. Nikoliv z Božího rozmaru, ale zkrátka proto, že svět žije bez Boha a nemůže tak dojít jinam, než právě k otřesení svých jistot. Ostatně, na čem mají stát, když chybí jediný pevný bod? Ježíšova slova jsou tedy zaslíbením, útěchou, mnohem více než výstrahou a soudem. Vstupují do situace, která je prostě daná, člověk ji nemůže příliš ovlivnit, neboť jen sklízí ovoce zaseté již dávno před jeho narozením. Nemůže učinit nic s tím, že do jeho života vstoupí cokoliv, co jím otřese, se se ho nějakým způsobem dotkne. Může jen vzhlížet k Ježíšovu příchodu. Právě tam, kde se zdá, že je vše v troskách, tam je vidět Ježíš jako přicházející vítěz. Ale nejen to. On také zároveň posílá do všech stran, aby kolem sebe shromáždil svůj lid, své věrné. Jeho příchod je tedy skutečným vysvobozením, ke kterému chce svým učedníkům ukázat. Máme tak naději, že svět neskončí v úplném chaosu, ale bude se moci obnovit jako nové Boží stvoření.

Pomalu se blíží čas očekávání. Ježíš nám říká, že nikdo neví, v kterou hodinu nastane jeho druhý příchod. Avšak říká nám, že můžeme poznat, kdy se čas začne chýlit, kdy to k Ježíšovu příchodu začne ukazovat. Myslím, že čas zraje stále. Stále se ukazuje, že lidský život je velmi zranitelný, spoléhá na mnoho věcí, ale často se ocitá v koncích. Svět potřebuje najít Krista. Potřebuje ho poznat jako Pána slávy, toho, před kterým v úctě každé koleno poklekne. Smíme tak žít nadějí, že Ježíš přijde a obnoví náš svět i náš život. Přijde, protože jeho láska nás neponechá vládě chaosu a zmatku, vládě temnoty.

Dny se krátí, stále více je zřejmé, že světlo schází a je to bez něj těžké. Už je patrné, že něco se musí změnit. V kalendáři to půjde docela snadno. Přijde slunovrat, světla začne přibývat. Ale co v lidském životě? I tam je přeci již hodně zřejmé, že světla ubývá a temnoty přibývá. Ovšem zde nepomůže kalendář, aby se situace změnila. Zde pomůže jen Ježíš, když přijde a přijde ve slávě jako Pán. Znovu si tak smíme připomenout, jak je život bezútěšný a prázdný, když jej člověk vede sám bez Boha a jak se naplní světlem, když Bůh Ježíši Kristu do něj vstoupí. Ať se stalo již cokoliv, ať nás cokoliv svázalo a uvrhlo do trápení, Bůh přichází a staví nás na nohy.

Pane Ježíši, přicházíš ve své slávě, dáváš nám poznat, jak je to bezútěšné, když tě nemáme.

Neděle 15.listopadu 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 01 Březen 2016 11:56 -

*Prosíme, buď nám světlem, když kolem nabývá moci temnota, buď nám náplní, když jen
prázdnota vládne našemu životu.*

Amen.